

Odmev iz Afrike.

**Ilustrovan mesečnik v prospeh
afriških misijonov.**

Izdaja Klaverjeva družba.

**Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo šte. 8.**

Leto VIII.

Ljubljana, 1911.
Natisnila Katoliška Tiskarna.

III M h
39254

III M h
39245

KAZALO.

Stran	Stran
Uvodniki, sestavki itd.	Čarovnik pri Kikujih. (O. Bugeau, C. S. Sp.) 5, 17
Novoletno voščilo 1	Kuga v Ugandi. (O. K. J. Kirk iz družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu) 67
Marija in zamorci 30	Kako so se pogani izpreobrnili. (Opazke kafrskega misijonarja) 116, 132, 150
Iz Vatikana 49	Škofovsko posvečenje velečastitega gospoda A. Munscha . 152
Poročila iz Propagande . 50, 129	Zadnji trenutki in pogreb zamorke Nyakalemi. (O. F. Bugeau, C. S. Sp.) 161
Obupni položaj katoliških misijonov v portugalskih kolonijah. (M. T. Ledóchowska) . 51	Med cvetjem in trnjem. (O. Ecehiel, O. Cap.) 178
Povabilo k udeležbi k molitveni križarski vojski za Afriko . 63	Listek.
Marija, rešiteljica Afrike. (J. E. K.) Sv. Anton, prijatelj afriških misijonov 81	Iz življenja zamorke Tenge. (O. J. Thévenoud iz družbe Belih očetov) 31
Nove ustanovitve misijskih postaj v Zambezi na angleškem ozemlju. (M. T. L.) . . 85	Škapulir sužnja. (Spisala M. T. Ledóchowska) 46, 60, 77
Nova apostolska prefektura v Afriki. (Severni Transval) . 87	Moja duša nad vse! (O. Lafleure iz družbe Belih očetov) . . 174
Kako so se razdelili naši darovi leta 1910. 89	Misijonski dopisi.
Kako je razdelila Družba sv. Petra Klaverja misijonske doneske iz leta 1910. 90	Družba Belih očetov:
K naši naslovni sliki „Misijonska kapela“ 95	Apostolski vikariat Zahodna Viktorija-Nyanza.
Času primerno delo. (Govor preč. o. Friderika, D. J.) . . 97	Pismo preč. g. škofa Streicher . 86
Skupni seznamek vseh leta 1910 misijonom poslanih predmetov 107	Apost. vikariat Južna Viktorija-Nyanza.
Breve ali poslanica sv. očeta Pija X. 113	Pismo škofa Hirth 9, 134
Poklic. Beseda našim mladim čitateljicam. (F. M.) 130	Pismo semeniščnika P. Ndegeya 106
Nekaj o misijonski statistiki . 141	Apost. vikariat Unyanyembe.
Apostolstvo Marijinih kongregacij z ozirom na poganke misijone. (Govor grofice M. T. Ledóchowska) 145	Pismo o. Van der Burgt . . 119
Ad rem facit 177	Očetje od sv. Duha:
Povesti.	Apost. vikariat Senegambija.
Kristusovi vojaki na otoku Madagaskarju. (O. Fontanié iz jez. družbe) 2	Pismo škofa Jalabert 71
	Apost. prefektura Francoska Gvineja.
	Pismo o. Lecler 180

Apost. vikariat Gabun.
Pismo P. Lacas 40

Apost. prefektura v Zgornji
Cimbebaziji.

Pismo o. Keiling 150

Apost. vikariat Sansibar.
Pismo o. Bugeau 73

Apost. vikariat Kilima-Ndjaru.
Pismo škofa Munsch 165

Lijonska misijonska družba:

Apost. vikariat Južna Nigeria.
Pismo o. Rieffel 26

Jezuiti:

Apost. prefektura Rhodesia.
Pismo o. Moskopp . . . 137, 166
Pismo o. Biehler 53
Pismo o. Bick 138

Misijon ob Zambeziju.
Pismo o. Hiller . . . 42, 122, 188

Sinovi presv. Srca Jezusovega:

Apost. vikariat Sudan.
Pismo škofa Fr. Ksav. Geyer 22, 101

Benediktinci:

Apostolski vikariat Dar-es-
Salaam.
Pismo o. Häfliger 75

Oblati Marije Brezmadežne:

Apost. vikariat Natal.
Pismo o. Delagnes 154
Pismo o. L. L' Hôte 184

Apost. vikariat Kimberley
(Oranje).
Pismo o. Porte 10, 168

Apost. vikariat Bazuto-dežele.
Pismo o. Hoffmeier 123

Oblati sv. Frančiška Saleškega:

Apost. vikariat Namakva-
dežela.
Pismo o. Hetzenecker 27

Očetje brezm. Srca Marijinega (Scheut):

Apost. vikariat Belgijski
Kongo.
Pismo o. Bittremieux 12
Pismo o. Van Houtte 103

Premonstratenci:

Apost. prefektura Belgijski
Kongo.
Pismo o. Van Reeth 185

Mašniki Srca Jezusovega:

Apost. vikariat Stanley'skih
vodopadov.
Pismo škofa Grison . . . 38, 172

Družba sv. Jožefa v Mill-Hillu:

Apost. vikariat ob Zgornjem
Nilu.
Pismo o. Drontmann 39
Pismo o. Kerkhoff 169

Misijonarji v La Salette:

Misijon iz apost. vikariata
Centralni Madagaskar.
Pismo misijonarja iz Vakinan-
katara 33

Misijonarji della Consolata:

Apost. vikariat Kenia.
Pismo preč. škofa Perlo . . . 158
Črne sestre N. Lj. G. v Afriki:
Pismo M. Adolfine Marije . . 189

Kratka misijonska poročila:

Stran 14, 30, 42, 57, 76, 89, 108.

Raznovrstno:

Poročila iz Propagande: 16, 88,
141, 190
Različno 44
Njegova Svetost papež Pij X.
in Naša Ljuba Gospa dobrega
sveta 64
Kaj je „Družba sv. Petra Kla-
verja?“ 80
Duševne prednosti za pospeše-
valce in dobrotnike družbe
sv. Petra Klaverja . . . 112, 128
Poročila o Misijonski zvezi . 160
Iz pismenih poročil 160

	Stran		Stran
Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.		Fetiš Basbonge	70
Stran 44, 60, 79, 95, 110, 126, 143, 159, 176, 190.		Misijonska kapela	81
Seznamek odpustkov za ude Klaverjeve družbe:		Skupina misijonarjev (Beli očetje) in semenišnikov velikega semenišča sv. Tomaža Akvinskoga v Katigondo	97
Stran 16, 32, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 192.		Osem katehistov = gojencev v Assuanu	102
Slike:		O. Van der Burgt iz reda Belih očetov	120
Preč. o. Porte, O. M. S. (Priloga k št. 1.)		Kapelica za silo v Matholoani	124
P. Fontanić, S. J., s svojimi učenkami pri gramofonski predstavi	3	Zemljevid: „Misijon Miruru-Zumbo“. (Priloga k št. 9.)	
Blagoslovljenje cerkve sv. Jožefa v Gabisu dne 6. prosinca po o. pl. Krolikowskem, apostolskem prefektu	17	Osrednja hiša Družbe sv. Petra Klaverja v Rimu	129
Afrikanski čarovnik	21	Misijonarji v Muanzi s svojimi verniki. (Beli očetje)	135
Obisk zamorcev na misijonski postaji	33	Otroci in odrasli Zulu-kristjani pred cerkvijo po končani službi božji	145
Skupina dečkov in cerkev v Betafo	37	Skupina misijonarjev pri škofovskem posvečenju msgr. Munscha	153
P. Biehler, S. J., tolče sredi svojih učencev na veliki boben	49	Pogreb pri zamorcih Kikuyu	161
Zamorski dečki mis. postaje Boroma v čolnu na reki Zambezi (800 m široka)	51	Očetovska hiša v Kantondue	167
Sveta maša in pridiga na prostem v Umkaji	55	Cerkev v Nyenga (Uganda)	171
Marija, rešiteljica Afrike	65	Škof Camillus Carrara, O. Cap., naslovni škof v Agatopoli in apost. vikar v Eritreji. (Priloga k št. 12.)	
		Čevljarska delavnica v Kiboscho	177
		Udeleženske I. mednarodnega kongresa Družbe sv. Petra Klaverja. — Misijonišče Marija Sorg	191

Preč. O. Porte, O. M. I.

Sv. Peter Klaver, apostol
zamorcev, prosi za nas!

ODMEV iz AFRIKE.

Blagoslovljen po Piju X.

Upravništvo: LJUBLJANA,
Pred Škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 1.50.

Vsak prvi torek v mesecu da-
ruje eden vlč. misijonarjev v
Afriki eno sv. mašo za žive
in mrtve ude.

Srečno in bogoljubo novo leto!

Vsem vrlim pospeševateljem in zvestim pospeševateljicam „Družbe sv. Petra Klaverja“, bralcem „Odmeva“, sploh vsem prijateljem afrikanskih misijonov, ki z nami vred delujejo za razširjenje božjega kraljestva v Afriki, želi podpisana s hvaležnim srcem srečno in bogoljubo novo leto ter prosi Gospoda, naj vas vse in vaše rodbine obilno blagoslovi z nebeškimi dobrotami.

Rim, v grudnu 1. 1910.

M. J. Ledóchowski

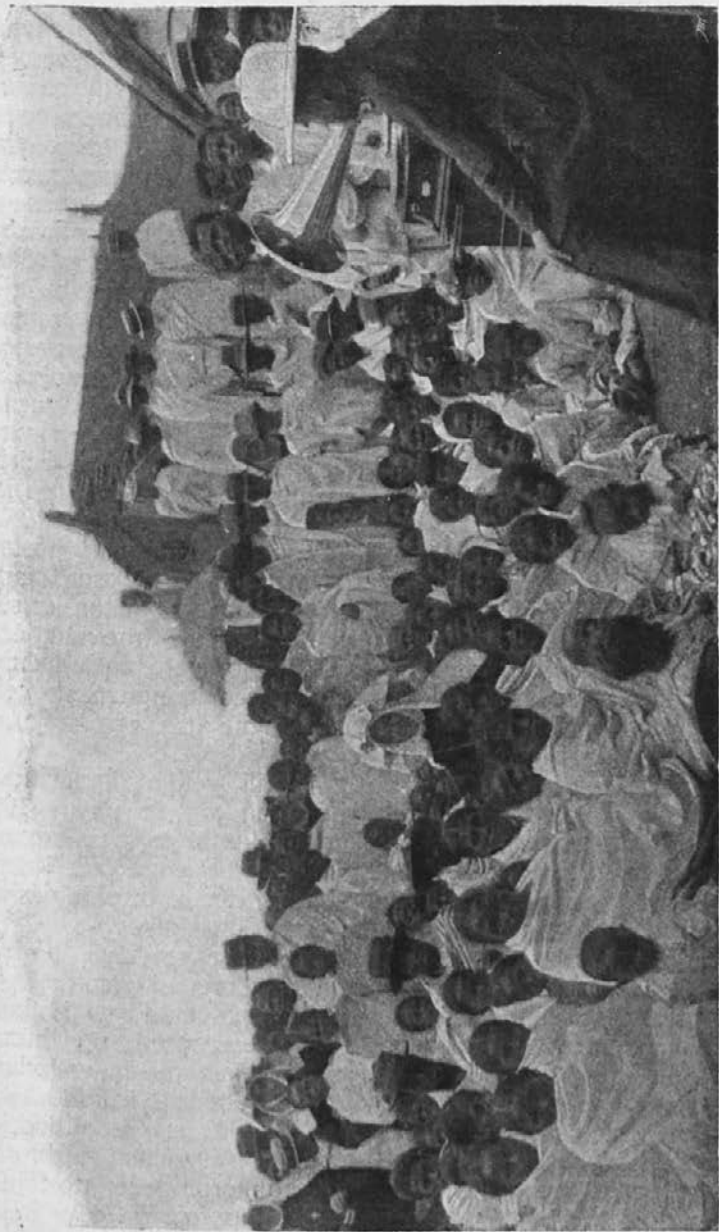
Kristusovi vojaki na otoku Madagaskarju.

(Piše o. Fontanić iz Jezusove družbe.)

Pred sedmimi leti je stopil prvi misijonski prvoboritelj v okraj Ambatolampy na otoku Madagaskarju. V tem obširnem kraju, ki meri 80 km², je dovolj napornega dela za več pogumnih in krepkih misijonarjev, ali vse to je moral izvrševati edini delavec, ki pa je bil zraven vsled napora, stradanja in mrzlice večinoma za delo nezmožen.

Zdaj pa je božja Previdnost poslala tja pred tremi leti izdatno pomoč. Prišle so tja namreč štiri misijonske redovnice, ki so se značilno imenovala »sestre božje Previdnosti«. Ko so prosile za dovoljenje, da se ondi smejo nastaniti, rekel jim je tamošnji škof: »Presrčno rad vam to dovolim, a denarne podpore, žalibog, od mene ne pričakujte, ker jaz sem sam ubog in še za tiste misijone, ki tu delujejo že več let, nimam denarja in sredstev.« Tega pa, da bodo morale morda stradati, se niso zdale navdušene misijonarke, temveč so se vdale popolnoma v božjo voljo. Zares tudi niso imele drugih dohodkov kakor nekaj riža, ki so jim ga prinašali domači zamorci, in nekaj kronic, da, lahko bi rekli le nekaj vinarjev, katere jim pošiljajo njih krščanski prijatelji iz domovine. Ako jim semtertje Družba sv. Petra Klaverja pomaga s kako denarno pomočjo, potem jim to daje le nov pogum, da zaupajo v božjo Previdnost dalje. In ob taki neznatni podpori morajo potem zopet cele mesce životariti, seveda skrajno skromno, ker razen teh štirih redovnic hranijo še 6 domačih prosilk (kandidatinj), 20 gojenk — te plačujejo za hrano na mesec dve kroni, to pa je za njih razmere že preveč — dalje 12 sirot, ki dobivajo v samostanu brezplačno hrano, obleko in stanovanje, dokler se ne omožijo, zraven pa je treba skrbeti tudi za domačo tovarno živino.

Te blage redovnice so namreč popolne misijonarke t. j. boriteljice za Kristusovo vero, in sicer, da se izrazimo po domače, peš in jež. Seveda je znano, da je sv. apostol Pavel na svojih misijonskih potih hodil vselej peš, vendar bi v našem času gotovo bil časnikar, da tem uspešneje razširja sv. vero in opravlja svoje apostolsko delovanje, po deželi bi se pa najbrže vozil z avtomobilom, da v kratkem času obiše kar največ krajev. Misijonarji in misijonarke na Madagaskarju iz raznih vzrokov ne morejo imeti avtomobila; za svoja težavna in daljna pota rabijo tedaj drugo sredstvo, namreč osle in mule. Ako misijonar jezdari, lahko opravi delo za štiri ljudi. Zato so se te skromne redov-

P. Fontanić, S. J., s svojimi učenkami pri gramofonski predstavi.

nice, ki prej niso poznale drugega kraja kakor ozko samostansko ozidje, končno odločile, da bodo zanaprej po gorovju, ki se tu imenuje Avkaratra, jezdarile ter iskale duše nevercev za Kristusov ovčnjak — in to je naše konjenišvo ali kavalerija. Pešce ali infanterijo seveda tudi imamo, namreč šest domačih kandidatinj, ki se pripravljajo za redovnice, in čeravno smo šele v začetku delovanja, pričakujemo ravno od teh največ uspehov, kajti te kot domačinke poznajo popolnoma govor, šege, hrano in obleko svojih rojakov. Končno imamo tu v Ambatolampy tudi zanesljivo založno armado ali rezervo, ki vsako nedeljo obiskuje bližnje postojanke. Tako n. pr. sta neki krščanski domači kramar France in njegova žena Angela v svojo skrb prevzela postojanko v Ambedovovi. V tej naselbini namreč ne stanuje in ne poučuje misijonar, ker jih tu manjka. Zato tadv vzorna zakonska gresta vsako nedeljo ob šestih v domači cerkvi k sv. obhajilu, potem pa hitita v ono oddaljeno vas misijonarit. Po kočah skličeta ljudi v uborno kapelico skup in tam zbrane poučujeta v veronauku in cerkvenem petju. V poldrugem letu je na tak način v teh misijonskih postojankah toli oživel in razcvet krščanski duh, da smo tam lahko opravljali duhovne vaje. Tadv pridna zakonska sta že teden pred duhovnimi vajami zaprla svojo trgovino, čeravno je ta njun edini zaslužek, svojo staro in bolešno mater sta izročila redovnicam v bolnišnico in potem sta celi božji teden pripravljala svoje katehumene (t. j. pripravjalce za sv. krst) na duhovne vaje.

Iz previdnosti nismo doslej krstili veliko domačinov, toda ob koncu teh ginljivih duhovnih vaj se jih je 192 zglasilo za sprejem sv. krsta. Ta bogoljubni trgovec France je vzel bandero lurške Matere božje ter je na čelu kakih 60 otrok korakal v procesiji po vasi ter z otroki glasno molil za izpreobrnjenje njih staršev in sorodnikov.

Take duhovne vaje so najkrepkejše sredstvo, da se krščanska vera in krščanska pravost vkorenini v srcih tega ljudstva. S posebno marljivostjo jih pripravljamo na sv. krst ter jih poučujemo v sv. veri. Zadnji mesec pred sprejemom sv. krsta zahajajo v dotično vas neprenehoma in vrstoma: misijonar, redovnice in prostovoljni katehisti, kakor n. pr. onadva zakonska, da to ljudstvo bolj in bolj izpodbudijo za to slovesnost. Zadnji teden ostanejo katehisti vedno v vasi, da z domačimi „slikarji“ kolikormogoče dostojno olepšajo kapelico. Končno v sredo odpotuje tja cela naša armada, da je pričujoča ob tem ginljivem trenutku, ko se izpreobrnjeni sprejemajo v Kristusovo kraljestvo. Misijonar

takoj po svojem prihodu prične duhovne vaje, ki trajajo tri dni. Duhovne vaje se vrše po navodilu sv. Ignacija Lojolskega, kolikor je to pač za te udeležence mogoče. Zakrament sv. krsta, sveto obhajilo in slučajne poroke se obhajajo kolikor le mogoče slovesno. Ob tej priliki se posveti ali blagoslovi tudi kapelica, ako se to godi v kakem novem kraju. Opoldne se zberejo vsi k skupni pojedini, za katero se porabijo kaki trije stoti riža, ker je včasih do 500 gostov. Po pojedini udeleženci veselo pojejo in najpridnejšim učencem se razdele darila. Gramofon, ki ga je nam naklonila neka evropejska dobrotnica, igra medtem cerkvene in narodne pesmi.

V takem nedolžnem veselju prežive novokrščenci tisti srečni dan, ob katerem so postali otroci božji in podložniki božjega kraljestva. Tako ravnamo vselej pri izpreobračanju na Kristusovo vero, tako pridobivamo polagoma nove kraje in nove podanike za kralja nebes in zemlje, za Jezusa Kristusa.

Za vse to pa je treba streliva in smodnika in za obojno prosimo ljube čitatelje. Krogelje nam lahko pošljete v obliki rumenega, belega ali papirnatega denarja, smodnik pa bodi vaša iskrena molitev za naše misijone in bodite prepričani, da vaša dobra dela, ki jih izkažete misijonom, bodo neizbrisljivo zapisana v bukvah večnega življenja.

Čarovnik pri Kikujcih.

(Piše o. Bugeau, C. S. Sp. apostolski misijonar.)

V vsaki deželi ima hudi duh svoje pomagače, ki ravnajo po geslu: „Moti duhovnike v njihovem dušnopastirskem delovanju!“ — Med zamorci je takšen pomagač hudega duha poganski čarovnik. Pri Kikujcih se imenuje „Mundu Mugo“ t. j. učenjak; in „učenjak“ seveda je, kajti on je vse skup: duhovnik, uradnik, lekarnar, živinozdravnik in sodnik. Vse te častne naslove pa si je pridobil samo s to edino zaslugo, da je sin svojega očeta. Po zunanosti pa ne vidiš na njem nikakih znamenj njegovega dostojanstva, navadno nosi enako opravo kakor drugi Kikujci, ki nimajo take „visoke“ službe — namreč staro kozjo kožo ali pa v novejšem času kako umazano odejo. Bog sam ve, kdaj se je zadnjič umil, za snago se ravnotako malo zmeni kakor njegovi rojaki, ki se tudi nikdar ne umivajo. Navadno nosi na hrbtu zamašeno malho, v kateri ima čutare z različnimi mazili in zdravili, po tem ga lahko spoznaš.

Med svojimi rojaki ima vedno in povsod prosto pot, nihče ga ne moti in ne zasleduje zavoljo njegovih opravil. Prostor za svojo delavnico ali sodišče pa si poišče kjerkoli, v tem pač ni izbirčen. — Vsa svoja opravila izvršuje pod milim nebom, v kakem temnem kotiču ali pod drevesom. Poganski zamorci se zberejo okoli njega in čarovnik jih potem ozdravlja, sodi, opravi pogansko službo božjo in končno se usede k mastni pojedini, kajti s tem opraviлом zaključi navadno svoje obrede (ceremonije). Mi v misijonski postaji nikdar ne vzemo, kaj je ob tej priložnosti čarovnik govoril ljudstvu. Toda, da ni o nas prijazno govoril, o tem se vselej prepričamo že drugi dan. Otroci pred misijonarjem beže proč, stare ženske nas gledajo nezaupljivo, — moške se nas tudi izogibljejo ter niso do nas več tako prijazni kakor poprej. To je gotovo zopet čarovnik napletel, misli si misijonar, a kaj naj počne? Pri kom naj se pritoži? Vlada se za take reči prav nič ne zmeni, Kikujci pa bi potem tudi gotovo misijonarja ne podpirali. Kdo pa se bo drznil razžaliti čarovnika? Saj je on svetovalec poglavarjev, upanje bolnikov, zvesti pastir svojega ljudstva.

Poganski bolniki čislajo nad vse takega čarovnika. Po njihovem mnenju ga ni boljšega in spretnejšega zdravnika kakor je čarovnik. Njegova zdravila vselej pomagajo, vsako rano zaceli. Navadno njegovo zdravilo pa je tole: bolnik si mora namazati roke in obraz z vodo, ki je v njej pomešano blato. To sicer umaže telo, a za to se Kikujec ne zmeni. Taka maža pomaga tudi za notranje bolezni, kakor n. pr. pri nas ricinovo olje, tembolj seveda za zunanje. Ženske in otroci si namažejo s tako „dišavo“ navadno celo telo od pete do glave. In kako navihano zna tak čarovniški slepar opravljati izpoved s temi zamorci!¹ Pokoro naloži jako lahko, navadno obstoji ta pokora v tem, da se za čarovnika zakolje koštrun. In za takega zaklanega koštruna čarovnik odpušča svojim poganskim ovčicam grehe, spravlja jih z bogom, daje jim potrebno kesanje in bogve kaj še vse. Poganski zamorci verujejo, da je greh neka vrsta bolezni ali kaj enakega, zato se vsakdo med njimi boji povrniti v greh, ker se boji — pokore, boji se namreč tega, da bo moral zopet za čarovnika zaklati koštruna.

Umirajoči se pri njih tudi ne boje čarovnika. Če je čarovnik zraven, potem bolnik trdno upa, da ne umre. „To nič ne pomeni,“ tolaži ga čarovnik in kdo bi čarovniku ne veroval? On se ne moti. Ako pa bolnik vendar umre,

¹ Kikujci poznajo neko vrsto izpovedovanja.

potem tudi nihče čarovniku ne podtika, da je morda on kriv, ako je bolnik umrl. Tako hoče Ngoj (njih poganski bog), to je tedaj božja volja, če bolnik umre in kdo bi se ji ustavljal? Ta bog Ngoj čarovnika vselej reši odgovornosti, ako bolniku ne pomaga.

Posebno stari pogani jako radi vidijo čarovnika. Kadar ga zagledajo z malho v roki ali na hrbtu, takoj ugibajo: gotovo bo zopet „izpovedoval ali sodil“, zato dobi zaklanega koštruna in mi od te pečenke dobimo tudi nekaj. In tako se za njim klatijo kakor psi, ki vohajo kako kost. Čarovnik pa je zvit kakor lisica, od pečenke, ki jo je dobil zastonj, rad ponudi svojim lačnim spremljevalcem. Bolnik ali pa grešnik se medtem pomaže z blatom zaklane žrtve. Ako ozdravi, potem se pač ne zmeni veliko za pečenko. Njegovi sorodniki, ki so stroške plačali t. j. tistega koštruna darovali, so zadovoljni s tem, da si ob tej priliki tudi napolnijo svoje želodce. Tako je zraven vse zadovoljno, kakor bolnik, tako tudi zdravi. Zdravi so zadovoljni, da smejo jesti, bolnik pa, da se je na njegovo zdravje.

Drugikrat pa se na zdravje bolnika pije. Po dolgem pogovarjanju pošlje čarovnik sorodnike tistega bolnika proč z naročilom: Pripravite tembo (palmovo vino). S tem vinom potem poškropi stanovališče bolnikovo, peč, dvorišče, kar pa ostane, izpije sam. Semtertja napljuje tistega vina bolniku v obraz.¹ Bolnik pa se v kotu zvija od bolečin in okoli njega divja pijana tolpa starih šeškarjev, ki so veseli, da se lahko poceni napijejo, za zahvalo pa semtertja pljujejo bolniku v obraz, da mu s tem kažejo, kako ga spoštujejo in časte.

Kikujci goje do čarovnika neomejeno, brezpogojno spoštovanje. Po njih veri ima ta umazani čarovnik z bogom Ngoj ponoči vselej svoj sestanek — seveda vselej le ponoči. In v jutro po takem sestanku zna čarovnik za vse: za bolezni, za lepo vreme, sploh za vse prihodnje. Tukaj čarovniku vse veruje, vsi hodijo k njemu za pomoč, mladi in stari. Ti mladi, umazani Kikujci, ki so toli ponosni na svoje junaštvo, bi lahko na čarovnikovo povelje postali pravi divjaki, ako bi že taki ne bili. Pa tudi stari Kikujci, ki so ponosni zopet na svoje sive lase, se prav nič ne sramujejo v vsaki važni zadevi vprašati tega čarovniškega sleparja za svet.

Ako hoče n. pr. kaka mati izvedeti, ali bo njeno bolno dete ozdravelo, ali umrlo, pokliče čarovnika, če je drugače bogve kako lakomna. Na to nič več ne pomisli, da jo je čarovnik že tolikrat osleparil in okradel. Čarovnik pride, sede

¹ Ako se tukaj komu napljuje v obraz, pomeni to zanj veliko čast.

na trato, kake pol ure mrmra svoje neumnosti nad kupom kamenja in potem pograbi svoje plačilo. Neumna mati se s temi „obredi“ zadovolji, ter odide ravnotako pametna kakor je bila poprej. — Iz tega edinega slučaja lahko spoznate, kako predrzno in sleparsko izkorišča tukaj čarovnik neumnost in lahkovernost tega ubogega in preprostega ljudstva. Pred kratkim je tu neki sleparski čarovnik tudi obdeloval in ozdravljaval nekega bolnika, ta pa je hiral in pešal vedno bolj. Zato so si starši tega bolnika poklicali močnejšega in spretnejšega čarovnika. Ta je ošabno prikorakal v kočo, izvlekel iz malhe neke praške ter jih dal bolniku zaužiti. In kako plačilo je za to zahteval? Celega vola! Bolnik pa je vzlic takim močnim in krepkim zdravilom kmalu potem umrl. Ngoj je tako določil — nihče ni prijel čarovnika zavoljo njegovega sleparstva. Ta je nekako agakan t. j. načelnik Kikujcev ter dobi od svojih ljudi vse, česar le poželi. Ako mu včasih glad trpinči želodec, potem se nikdar dolgo ne obotavlja. Prišvepa h kaki čredi, izbere si kako lepo žival, ki jo potem nekaj časa skrivnostno opazuje, naposled pa reče pastirju: „Ali ne vidiš, da je ta žival bolna? Ako je ne zakoljete, pogine vsa čreda!“ Žival se potem seveda zakolje in sleparski čarovnik se masti ob dobri pečenki. Kadar se nasiti ter odhaja, se mu vsi še zahvaljujejo — za njegovo pomoč.

In čarovnik predrzno slepari, kjer le more, samo da napolni svoj požrešni in nikdar siti želodec. Pogosto vedežuje ter prerokuje. Seveda vselej le dobre in ugodne reči: zdravje, lepo vreme, srečo pri živini itd. On je vsemogočen in vsevedoč prerok za celo deželo. Kolikokrat sem se čudil, zakaj ga ne napravijo za policaja ali redarja, kdo bi mu potem ubežal, ako za vse vé? Včasih k njemu prihiti n. pr. kak zamorec ter jadikuje: „Nekdo mi je ukradel koštruna!“ — „Že prav,“ — reče čarovnik — „skličite vse ljudi skup, jaz pa vam pokažem, kdo je koštruna ukradel.“ Potem pred zbrano množico postavi posodo z vodo na tla, vzame vlačno cev, a eno njeno odprtino zoži z voskom. Potem vtakne cev v posodo in kadar se napolni z vodo, stisne s prstom zgornjo odprtino ter potegne cev iz posode vun. Ne ena kaplja vode ne izteče iz nje. Vsak se pač čudi, kako je to mogoče. Pri nas pa tako „čaronijo“ skoraj vsak šolar že pozna. Čarovnik se potem postavi pred vsakogar izmed pričujočih ter ga vpraša: „Ali si ti ukradel koštruna?“ Vse v strahu čaka, kako se bo stvar razpletla. Večina zbranih je že prestala preizkušnjo, voda iz cevi namreč ni iztekla, ko je bil vprašan. Ako pa se čarovnik približa k tistemu, o katerem

ve, da je tat, ali ako se približa tudi k nedolžnemu, na katerega pa ima piko ter mu hoče škodovati, vzklikne: „Ti si ukradel koštruna!“ pri tem vzdigne prst od cevi in voda seveda potem odteče. Ljudstvo začne besno vpiti: „Imamo že tatu!“ in nesrečnež, ki ga je čarovnik na tak način poiskal, bodisi kriv ali ne, mora se podvreči. Kaj se potem godi, tega nečemo opisovati. Pri neki takšni seji in preizkušnji je posmešno zaklical moj katehist čarovniku: „Oj ti presneti slepar, kaj pa delaš s prstom na cevi?“ — „Molči!“ je nanj zarežal čarovnik, „molči in ne vtikaj se v moja opravila!“ In kristijan v takih slučajih mora molčati, sicer bi ga poganska množica ubila.

(Konec prihodnjč.)

Misijonski dopisi.

Nekaj besed o semenišču v Nubirju (v Južni Nianci).

Apostolski vikar v Južni Nianci, preč. g. škof Hirth, je poslal naši glavni voditeljci majhno poročilo, ki je nekak dostavek k listku, ki smo ga obelodanili v „Odmevu“ (št. 4, 1910) pod naslovom: „Nekaj besed o zamorskih semeniščih in o zamorskih semeniščnikih“. Upamo, da to poročilo jako razveseli blage dobrotnike, ki so blagohotno že več ali manj darovali za prepotrebno zamorsko semenišče.

„Sledeče vrste“ — piše preč. g. škof Hirth — „odpošiljam iz misijonske postaje v Nubirju. Nubir leži kaka dva dni hoda južno od moje rezidence Marienberga, in sicer je položena ta postaja na visočini, tri ure zahodno od jezera Viktorija. Odtod imam prekrasen razgled, posebno ob solnčnem vzhodu, kadar se ljubo solnčice v vsej svoji lepoti vzdiguje na vzhodu iz jezera in se zdi, kakor bi vsa voda v jezeru plavalala v zlatu. Ta lepi in zdravi kraj sem izbral za šolo, oziroma za semenišče, v katerem se vzgojujejo mladi zamorčki iz vseh krajev mojega obširnega vikariata. Seveda ne mislite nikar, da je ta šola podobna kaki evropski zgradbi, nikakor ne; tistih 90 zamorčkov, ki so stari od 15 do 20 let, prebivajo v več slamnatih zamorskih bajtah, ki smo jih zanje napravili. Kot oblačilo imajo neko srajci podobno obleko, iz cenene bombaževine in še to morajo sebi sami napraviti. Kadar je hladno, dobivajo odejo iz ličja iz drevesa „lumbu“, ki tukaj povsod raste. Za ležišče ponoči pa imajo štorjo ali slamnjačo. Umivalnik so si napravili iz kamna, namesto vrča pa imajo za vodo prazno bučo. Kuhinjsko in poljsko orodje pa smo dobili iz bližnje vasi. Iz vsega tega lahko spoznate, da naši

afrikanski vseučiliščniki niso pomehkužni. Tembolj pa si prizadevamo, da izobrazimo njihovo srce in duha. Naj vsemogočni Bog dodeli temu važnemu zavodu svoj blagoslov in obenem naj obudi v Evropi veliko dobrotnikov, prijateljev in prijateljic za ta zavod! Morebiti je ta ali oni bralec pripravljen, žrtvovati kaj za vzdrževanje enega izmed teh črnih semeniščnikov! Gotovo bi s tem storil velezaslužno, bogoljubno delo in tudi meni bi se nekoliko olajšale skrbi, ki me toli tarejo, ker jim moram kupovati vse (knjige, pripravo za pisanje itd.).

Zraven pa je največjega pomena, ako bi se za zamorske misijone vzgojili domačini, pobožni, spretni in navdušeni črni duhovniki, in to se ravno godi v našem zavodu. Sv. Oče so večkrat že opozorili na to velepomembno okoliščino, naj se namreč za zamorske misijone vzgoje domači pomožni misijonarji. Besede in blagoslov sv. Očeta me je krepčalo, in jaz sem se tedaj lotil tega težavnega dela, trdno zaupajoč v božjo pomoč. Naj dobrotljivi Bog, ki vodi srca svojih vernih, obudi med gorečimi katoličani v domovini veliko pospeševateljev in dobrotnikov za naš zavod.

Moram namreč sam sebe prav resno vprašati, ali bom zamogel tudi v prihodnje zavod vzdrževati in oskrbovati vse potrebno, zlasti živež, ki se mora tudi tukaj v Afriki kupovati in plačati? Ali ne bom prisiljen, da odpošljem veliko gojencev na dom, ker jim ne utegnem dati tukaj hrane? Jaz sem prepričan, da bi Vi bili razveseljeni, ako bi mogli gledati gorečnost in napredovanje teh mladih zamorcev, veleblagorodna grofica, Vi bi gotovo ravno tako občudovali lep red in pobožnost naših gojencev kakor vsi tisti, ki semkaj prvič pridejo in vse to z začudenjem gledajo. Vsak namreč trdi, da se ni nadejal, da bi bilo kaj enakega v Notranji Afriki mogoče.

Poročila iz dežele Betschuana.

Častiti oče Porte, O. M. I., goreči misijonar, ki že dolgo deluje v afrikanskih misijonih in je ob svojem zadnjem obisku v Evropi pokazal tako tolažljive in vesele dokaze svojega sočutja za Družbo svetega Petra Klaverja, je pred kratkim poslal naši glavni voditeljici zopet ugodna poročila iz Afrike, ki jih tukaj naznanjamo svojim dragim čitateljem. — Piše namreč iz Sv. Pavla v Baltopingu:

Veleblagorodna gospa grofica!

Odkar sem se vrnil v Afriko, Vam še nisem pisal. To se seveda ni zgodilo iz malobrižnosti ali nehvaležnosti do Vas, ki ste mi že izkazali toli dobrot. Jaz sem to storil iz obzirnosti

do Vas, ker vem, da na Vaša vrata trkajo za pomoč iz vseh afrikanskih krajev, povsod se oči obračajo z zaupanjem na Vas. Bog naj Vas obvaruje še veliko let na čelu vojske za pridobitev neumrjočih duš afrikanskih zamorcev, na čelu tiste vojske, ki jo tako spretno vodite. Naj dobrotljivi Bog pomnoži dobrotnike in pomočnike Družbe sv. Petra Klaverja ter jim plača z obilim blagoslovom! Tukaj v Afriki nas čaka še veliko dela! Ako omenim le naše majhno ozemlje, kjer ravno delujem, potem Vas lahko zagotovim, da tukaj s pomočjo pobožnih in navdušenih sotrudnikov, s potrpežljivostjo, vztrajnostjo, predvsem pa z molitvami in miloščino naših prijateljev v Evropi dosežemo lahko velikih in nepričakovanih uspehov.

Od tistega časa, ko sem se semkaj vrnil, pomnožilo se je število katehumenov na 50. Med tem časom smo imeli tukaj 25 krstov, 10 krščanskih porok in zraven je prišlo 600 oseb k sv. izpovedi, 500 pa jih je pristopilo k mizi božji, k sv. obhajilu: vse to le med zamorci. Ako bo tako veselo gibanje med zamorci trajalo dalje, bomo morali cerkev povečati ter poklicati redovnice, da nam pomagajo v šoli. Odtod v kakih 200 do 300 kilometrov oddaljeni puščavi, kjer je v oazah nekaj črnega prebivalstva, kaže se tudi lepo gibanje in hrepenenje po sv. veri. Kadar nastopi čas dežja, podam se na pot, da obiščem tiste kraje ter da ondi kupim kako zemljišče za novo misijonsko postajo. To bo težavna pot v peščinah, v grozoviti vročini, med divjimi zvermi, ki bo trajala šest do osem tednov: toda tukaj se gre za rešitev neumrjočih duš. Bog nam bo pomagal, njegova sveta previdnost bo nad nami čula.

Preteklo leto je tukaj bilo dovolj dežja, zato je bila tudi letina primerno dobra. V tem letu pa že šest mesecev ni bilo dežja. Ako bo tako trajalo do decembra, potem mine čas za setev, kar pomeni ravno toliko, kakor da nas čaka draginja in lakota. Tukaj piha tako suh in žgoč veter iz puščave, da vse vsled tega trpi in se pokonča. Voda usahne in kar je ostane, je zoprno slana, potem pa tudi vselej razsaja mrzlica, ki se imenuje „malarija“ in ta ugonobi vselej veliko ljudi. Naj Bog usliši naše prošnje! Večkrat smo že tukaj prosili skupno za dež, enkrat tudi na javnem prostoru pred stanovanjem tukajšnjega poglavarja, pogani in protestanti so se nam tudi pridružili. Ob takih priložnostih seveda prosimo za dež, a zraven tudi zbranemu ljudstvu oznanjujemo, da le „eno je potrebno“.

Jaz Vas, veleblagorodna grofica, prosim predvsem za svete maše, potem pa tudi za to, da bi našli dobrotnike, ki bi tukajšnje otroke vzeli za svoje. Tukaj v puščavi bi lahko dobil veliko takih otrok. Tukaj je vse drago, toda s kakimi 70 kronami bi že izhajal; saj tukaj vse gladuje ter se posti. Zamorci pravijo:

„Potovalec je kače“, kar pomeni: on se s tem zadovolji, kar mu daje žlica. Tukaj v Afriki je vse kakor pregnano, prisiljeno. Ali preveč dežuje, ali pa nič. Včasih je tukaj tako zdravo in lepo podnebje, da mu ga ni para na svetu, a kmalu potem je pa zopet hudo, pa povsod razsaja mrzlica in vsakojaki mrčes hoče vse uničiti. Podnevi je tukaj grozovito vroče, ponoči pa hladno. Ravno zdaj imamo tukaj opoldan v senci 40⁰ Celzija, ponoči pa toplomer pade na 20 ali 18⁰. In potem se ravna tudi duševno razpoloženje. Tukaj je treba veliko poguma, da človek ne izgubi potrpežljivosti in gorečnosti. Iskreno se priporočamo v Vašo molitev in cele Družbe sv. Petra Klaverja.

Nekaj značilnih slik iz preproste poganke Majombe (v Belgijskem Kongu).

Piše č. o. Bittremieux, Kangu.

Hočem vam nekaj povedati o preprosti poganški Majombi. Tukajšnje prebivalstvo je na najnižji stopinji omike, še svojega rodu ne poznajo, h kateremu spadajo. Tako je bilo dosihdob splošno mnenje vseh, ki so se kdaj pečali s tem ljudstvom. V zadnjem času pa — in jaz sem vesel, da morem svojo zmoto popraviti — je meni nekaj pametnejših zamorcev zamoglo vendar povedati nekatere natančnejše podatke.

Med rodove Fijotov v Dolenjem Kongu šteje se tudi rod Bavungunijev, ki govori narečje Kivungunijcev ter stanuje v okolici Kangu do reke Lukule. Na severu in severovzhodu v krajih Banijombe govore narečje Kingombo ali Kijombo. Potem sledi rod Basundov in še dalje Balnangov, ki imata tudi lastno govorico. Na vzhodno stran proti Matadi je rod Bakonko in Kikongo. Proti jugu v okolici mesta Bome so Kakongo, ki sami sebe, ker stanujejo bližje omikanih v mest Bome in Natade, smatrajo za bolj omikane ter zaničujejo bolj oddaljene Majambe kot kmetavze. Na zahodni strani je končno rod Basundi, ki se je tja priselil iz vzhodnega in južnega kraja Jundi. Na oni strani Kakonga in Junde je Ngojo. Kabindi in posebno rod Bavili je propalo ljudstvo, kjer se je hudo zagneznilo nečistovanje, s katerim celo kupčujejo. Kabindi so sosedji ponosnega in svobodnega naroda, ki se jako razlikuje od Fijotov ter se imenuje Basolongo ali nepravilno tudi Museronini.

K Majombom prištevamo lahko tudi Bavunginijce in Banijombe. Rod Nsundi se močno loči od Moungunijcev in Nijom-

bov, in to tako v govoru in naglašanju kakor v značaju. Te Nsunde imajo tukaj drugi zamorci za Ribničane, čeravno sami niso nič kaj pametnejši in boljši. Bolj natanko tega ljudstva ne bom opisoval, navedem le nekaj kratkih podatkov o njih.

Majombi so jako nezaupni in sumljivi, a ta sumljivost izvira, če se ne motim, iz njihovega preprostega naziranja o svetu. Majombec rad laže, krade in je v vsakem oziru nezanesljiv. Po njihovih mislih sta laž in goljufija čednosti, kajti čim več kdo laže, tem bolj je zvit. „Zvijača“ in „pamet“ pomenita pri njih enoinisto. Ravnotako tudi ne razločuje, kaj je nesebično ali lepo. Zato pripisuje tako belopoltnim ljudem kakor vsem svojim rojakom iste lastnosti, iste namene.

Celih devet let smo iskali v okolici Kangu dragoceni les, Cukunga, svetlordeče barve, iz katerega se napravlja prašek, ki se imenuje fukula. Vsakdo iz domačinov je trdil, da takega lesa tukaj daleč na okoli ni, a kmalu potem je nam neki domačin za nekaj drobiža pokazal veliko tistih imenitnih dreves v gozdu, ki ni daleč od misijanske postaje.

Drugče pa je to ljudstvo grozno praznoverno in bojzljivo in te lastnosti so se v njih tako vkoreninile, da celo ti, ki so se že izpreobrnili, še ne zapuste svojih babjeverskih nazorov in hočejo svoje poganske šege spraviti v soglasje s katoliškimi obredi in navadami.

Njih povestice in basni o živalih so jako čudne in zanimive. Te basni so njihovo edino slovstvo, živo ustno izročilo, izraz njihovega mišljenja, naziranja in duševnih lastnosti. Oni mislijo, da žival govori kakor človek, je zvijaška in grozovita. Omikani človek iz Evrope še razumeti ne more, kako neolikani narodi prisvajajo živalim govor in vse to verujejo, kar pri nas o živalih verujejo otroci. Oni namreč svoje pripovedke in basni o živalih pripovedujejo kot nekaj resničnega, nikdar ne dvomijo o resnicoljubnosti svojih starih očetov, ki jih imenujejo „baku-lutu“ in ki so jim take basni zapustili kot neko dedščino. O tem se lahko prepriča vsakdo, ki dalje časa med njimi živi. Večkrat čuješ, kako se z živalmi pogovarjajo, kako se gospodinja s kokoši in svinjami pomenkuje, gospodar pa s svojim psom. Včasih jih hvalijo, opominjajo, naj so pridni, naj ubogajo, naj se lepo na dom vrnejo, če pa žival ne uboga, ali mu celo škoduje, potem zoper njo prav strogo postopa ter jo kaznuje po svojih postavah.

Pred kratkim so tukaj v vasi zažgali velikansko kačo. „Ta si je to kazen zaslužila,“ pravil mi je neki domačin, „zakaj pa je vgrizla in pičila sosedovega psa! Ako človek človeka umori, ali ne zasluži zato smrt?“ In potem mi je pokazal okajeno drevo, ob katerem je bila ta hudobna kača kaznovana. Z ognjem se

kaznujejo vsi „brandoki“, to je bitja, ki jih je obsedel hudi duh, ki ljudem škodujejo ter jih požirajo.

Zato verujejo zamorci, da imajo živali razum in voljo kakor mi. Oni govorijo o šimpanzu, o leopardu, o orlih itd. kakor o kakih več ali manj prismojenih, dobrih in neumnih stvareh.

Kratka misijonska poročila.

Misijonar Franc Burns, Mill-Hill, misijon Uganda, poroča o prizadevanju nemške in britiške vlade omejiti bolezen dremavost s premestitvijo otočanov na trdino. To početje vlad pa so smatrali afrikanški rodovi za sovražno, posebno ker so zelo navezani na grudo in na grobove prednikov. Misijonar Burns jih je prepričal o dobrem namenu vlad, nakar so poglavarji vse koče na otokih zažgali. Na ta način je bila misijonska pokrajina prenapolnjena z ubežniki. Dobrote, ki so jih prejeli od misijonarjev, so poganski prebivalci poplačali s tem, da so celo prosili za pouk. Samo 200 nespravljivcev je ostalo vkljub vsem poizkusom v gozdih. — 2. listopada je prišlo pet mladih patrov iz Mill-Hilla, ki bodo ustanovili tri misijone v poganski pokrajini. — Hvala Bogu, od devetih misijonarjev, ki delujejo tukaj od leta 1901., še ni nobeden obolzel za dremavostjo.

Mlingano (Nemška-vzhodna Afrika.) Neka sestra dragocene krvi poroča o usodi poganskih deklic sledeče: „Naš misijon obdajajo mohamedanski sosedje, ki nam povzročajo mnogo ovir. V misijonu še nimamo deklic. Starši se namreč branijo, jih nam izročiti, ker jih že po stari navadi v zgodnji mladosti prodajo kakšnemu poganu ali mohamedanu za 30 do 50 rupij (30 do 50 K) ali tudi dražje. Krščanski mladenič ne dobi tako krščanske neveste. Preč. misijonarji izkušajo to oviro odpraviti. Odkupiti bi morali tudi misijonarji deklice, da bi tako prehiteli pogane. To težavno opra-

vilo bi morala opravljati kaka sestra. Ali kje je denar? Misijon brez krščanskih žen pa mora propasti. Boli nas, ko vidimo toliko duš v poganstvu, kar pa povzroča le gmotno pomanjkanje.“ — Krščanske matere in hčere, pomagajte!

Boroma. O. Witz, D. J., namestnik o. Hiller, ki vodi novi misijon v Angoni, piše „Naša ladja „Salvador“ bo morala biti popravljena. Veliko je koristila že našemu misijonu; vzela je na svoj krov tudi že mnogo ubogih nemških, laških in portugalskih delavcev. Po vsej pravici zasluži ime „Odrešenik“, ker še ni nikdar odpovedala svoje pomoči zapuščenim. Za časa lakote je bila ta ladja naša in mnogih ljudij rešiteljica. Sedaj pa je sama pomoči potrebna; stroški znašajo 2000 fr., katerih nimamo. Zaupam v Boga in v plemenite dobrotnike.“

Južna - Nianca. Skof Hirth poroča: „Uspehi misijonarjev v 19 glavnih postajah vikariata so zelo tolažljivi. Krščencev je 11.331, katehumenov 10.307 (roznika 1909). Toda ovir in težkoč tudi ne manjka. Poglavarji na zahodni strani jezera nikakor ne morejo pozabiti starih, zlatih časov, ko so lahko poljubno z življenjem in telesom svojih podložnikov razpolagali. Oni so glavna ovira, ker mislijo vedno, da krščeni niso več pod njihovo oblastjo. Zadnje čase so sicer že začeli spoznavati veliki pomen krščanstva. Naše razmerje napram glavarjem se vedno izboljšuje. Kralj Ihongiro, Nj. veličanstvo Nyarwamba, me je že večkrat obiskal in si tudi najel misijonarja za dvornega zdravnika.

Žal, da sem zvedel na svojem povratku iz Evrope, pred dvema mesecema, prav žalostno novico. Daleč na okoli vlada nalezljiva bolezen, ki zahteva na stotine žrtev. V Ruandi razsaja že nekaj mesecev neka vrsta kolerine, ki je, kakor se nam poroča, umorila eno osmino prebivalstva. Naše postajne lekarne, ki niso bile na to pripravljene, so popolnoma izčrpane. V Ruandi smo sprejeli precejšnje število otrok, da bi jih tako rešili gotove smrti. Toda kaj sedaj? Odkod naj vzamemo živež za ta revna bitja, ki so izgubili deloma očeta in mater? Ne pišem tega, da bi tožil, ne, hvala za vaše pogostne pošiljatve, ki so mi zelo olajšale moje stanje in s katerimi sem veliko storil v čast božjo, črnecem pa v rešitev. Pišem predvsem, da dobi Vaše blagorodje in cela družba sv. Petra Klaverja boljši pogled v naše delovanje in ovire."

Lakota v Sev. Rodeziji. O. Torrend, D. J., piše: "Lakota je zopet tukaj. Mnogo ženâ s svojimi otroki na hrbtu prihaja k meni, ki prosijo pomoči. Ze mesec dni uživajo te uboge matere le travo in divje korenine. Vsled tega so dojenči sami okostnjaki; kašljajo, pljuvajo, le senca življenja je še v njih. Včeraj n. pr. je prišlo okoli 30 ženâ tri dni hoda daleč k meni. Lahko si mislite moj položaj! Hvala Bogu, da imam vsled škropljenja obilnejšo rižev žetev, in upam, da bodem tudi v prihodnje na ta način lahko preživel stradajoče, ki prihajajo navadno vsako leto v mesecih prosinca, svečan in sušec. Sedaj že tudi sosednje vasi škropijo svoja polja za časa suše, namreč kimovca, vinotoka in listopada. Ker pač nismo v Evropi, moramo v domačinih vzbuditi šele kali za civilizacijo, ker šele potem bodo sposobni za krščanstvo."

Katoliško-nemški časopis za zamorce. Škof Spreiter, apostolski vikar v Dar-es-Salaam (Nemška vzhodna Afrika) iz benediktinskega samostana St. Ottilien na Bavarskem je ustanovil prvi katoliški časopis za vzhodne afrikanske zamorce v njihovem jeziku. O smotru novega

časopisa piše škof Spreiter v naročbenem vabilu sledeče: "Katoliške misijonske šole v petih apostolskih vikariatih je obiskovalo leta 1909. črez 25.000 otrok, protestantske misijonske šole 23.000 in brezverske državne šole okoli 4000 učencev. Za 52.000 učencev, ki kažejo veliko zanimanje za čitanje, izdaja vlada v Tangi že od rožnika 1905 časopis z imenom "Krongozi-Führer" v 2000 iztisih, ki se je v novejšem času povečal in ilustroval. Nekaj časa sem izhaja tudi zabavna knjižnica, ki šteje do sedaj tri zvezke. Ime ima "Rechenberg-Bibliothek", po sedanjem namestniku. V teh časopisih, kakor v vladni šoli ni sluha o veri in tedaj ne morejo ustrezati krščanskim zahtevam. Protestanti imajo že pet časopisov (v Tangi, Magili, Moschi, Dar-es-Salaami in Sansibaru), ki služijo njihovim namenom. Novi katoliški časopis škofa Spreiterja bo zamorce poučil o islamu, čaroverniji in prazni veri, ki je navadno v zvezi z islamom in je tudi pri zadnji vstaji imela veliko vlogo in lahko vsled etiopskega gibanja jako nevarna postane. Kdor ta časopis podpira (Zaloga "Katholische Mission", tiskarna v Dar-es-Salaam.), ta podpira katoliško misijonsko delo."

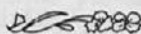
Benediktinska opatija v Katangi. Belgijski benediktinci se že dolgo let uspešno udeležujejo vseh misijonskih podjetij v zamorskih krajih zunaj belgijske meje. Ravno kar pa je monsignor Van Caloen na povelje sv. očeta ustanovil novo benediktinsko opatijo v gorati Katangi, ki je v belgijski državi Kongo. Belgijska vlada mu je obljubila svojo podporo. Opatija sv. Andreja pri Lophem-lez-Bruguez v Belgiji, ki zalaga tudi brazilijanske misijone, bo zdaj svoje delovanje podvojila, ker bo en del svojih samostanskih članov pošiljala tudi med afrikanske zamorce.

Sestra Berchmans nam piše iz Madagaskarja: Dne 6. aprila je bilo 6 prosilk preoblečenih v redovniško obleko reda "božje Previdnosti". Te črne redovnice so za nas neizrekljivega pomena kot pomočnice.

One so izvrstne učiteljice v krščanskem nauku. Vselej grešta dve in dve na vse strani in poučujejo tako otroke kakor odraslene, strežejo bolnikom in krščujejo umirajoče. Zraven pa se podajo lahko na daljna pota, ne da bi se jih lotila mrzliza kakor naše ljudi. Kadar se po takih težavnih in včasih celo smrtnonevarnih hoojah vrnejo k nam v samostan domov, poslušamo jih z nepopisljivim veseljem, kar nam pripovedujejo o svojih doživljajih. Da bi našle te črne redovnice vsaj nekaj dobrotnikov med evropskimi katoličani!

Dežela Angoni. Častiti oče Hiller nam piše: Tukaj se nam nekoliko bolje godi kakor v okolici reke Zambesi. Tukajšnji zamorci so veliko bolj nagnjeni k sveti katoliški veri. In ako bi tukaj ne razsajala ta nesrečna »poligamija«, da sme namreč imeti mož več žena,

kmalu bi jih lahko takoj krstili na tisoče. Zazdaj jih imamo zapisanih 700 katehumenov, ki se pripravljajo na sv. krst. Da se jih je toliko nabralo se imamo zahvaliti »Družbi belih očetov«, ki so nam semkaj poslali na pomoč 8 izvrstnih veroučiteljev. Osem drugih pa se še pri nas šola za katehiste (t. j. take, ki potem ljudstvo poučujejo v sveti veri), ti prve zazdaj samo še spremljajo, da se navadijo poučevanja. Tri druge sem dobil od misijonarjev iz Montforta. Ti so tudi začeli sodelovati. Katehistov iz Borome ne moremo tukaj rabiti, ker tukajšnje ljudstvo zaničuje Zambezijsance. — Sezidal sem kapelico 20×8 m, a ta je pretesna. Najbolj važna reč za tukajšnje misijone so dobri katehisti in tukaj bi jih lahko do 60 porabil za ljudstvo. Ko bi le sredstva imel! Vsak dobi na mesec 7 kron plače, za postranske stroške pa 10 kron.

Poročilo iz Propagande.

Na predlog sv. kongregacije za razširjanje sv. vere med pogani, so sv. oče Pij X. imenovali č. očeta Filipa Rafaela Resulti, kapucina v Recinetu, apostolskim vikarjem za Arabijo in č. očeta Ludovika Munscha iz »Družbe sv. Duha« apostolskim vikarjem v Kilimandjaru. Apostolski vikariat Kilimandjaro je bil dozdaj del velikega apostolskega vikariata Bagamojo, od katerega je zdaj oddeljen.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje družbe sv. Petra Klaverja meseca prosinca.

Dne 6. prosinca na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitev po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.